

86. Ekstra forslag: Anlæg rigsretssager

Hvorfor skal ministeren altid tage skraldet, også når fejlen skyldes dårlig rådgivning? Hvorfor ikke straffe dem, som støber kuglerne? Hvorfor lade dem gå fri, som med fuldt overlæg træffer de ulovlige beslutninger i strid med Folketingets ønsker? Jeg tænker specifikt på Peter Schønning og Karsten Hagel-Sørensen.

Dummere end politiet tillader

Ole Vig Jensen, Grethe Rostbøll, Jytte Hilden og Brian Mikkelsen var som kulturministre dummere end politiet tillader, men til deres forsvar tilføjes, at de var oppe mod dygtige svindlere. Vi kan heller ikke smide ministrene i fængsel, bare fordi de er så "dumme" at stole på deres embedsmænd, men hvad er formålet med at beskytte de manipulerende embedsmænd, når de går forbyrdernes ærinde? Følger der ikke et ansvar med at repræsentere regeringen i et demokrati? En form for sandhedspflicht?

Ifølge Kommissionen er opdelingen af fællesmarkedet i strid med en af traktatens fundamentale målsætninger, og den er tillige til ubodelig skade for befolkningen. Hvorfor nøjes med at forfølge de små misbrugere, som i et svagt øjeblik ikke kan stå for fristelsen? Hvorfor ikke stille dem til ansvar, som bevidst og udspekuleret misbruger deres evner, indsigt og betroede stillinger?

Måske er andre bestemmelser mere velegnet end Grundlovens § 60, stk. 2, men Peter Schønning og K. Hagel-Sørensen bør stilles til ansvar for deres medvirken.

§ 60. Rigsretten påkender de af kongen eller Folketinget mod ministrene anlagte sager.

Stk. 2. For Rigsretten kan kongen med Folketingets samtykke lade også andre tiltale for forbrydelser, som han finder særdeles farlige for staten.

Grundlovens § 60

- Kan man lyve over for Folketingets Retsudvalg? Det kan man ikke! Derfor går jeg af. Det er et gammelt, ærværdigt princip for politikere at gå af, hvis de begår moralske forseelser af den karat.

- Jeg er helt med. Jeg synes også, at det, at han går af, ta'r konsekvensen... Jeg mener, han var utroligt dårligt rådgivet dengang.

- Og de blev siddende alle sammen! Ikke én eneste embedsmand blev fyret.

De fik en ny én (minister, red.) ind, og så kunne de sidde og rådgive lige så elendigt.

denskjultekorrupsion.dk/video73

Peter Schønning 1: Forfølgelsen af Erik Viuff Christiansen (kapitel 16)

Peter Schønning skrev sig ind i min sorte bog, da han som svar på min afsløring af Johan Schlüter fandt på den fantasifulde bortforklaring (side 146). Den varme kartoffel var via statsministeriet endt hos ham. Jeg ved ikke, om embedsmænd har pligt til at svare borgerne sandfærdigt, men det spørgsmål blev irrelevant, da han gentog og udvidede løgnene i notatet til Kim Behnke (side 148). Han deltog ikke selv i forfølgelsen af Erik Viuff Christiansen, men det handler igen om princippet: "It's not the crime, it's the cover-up."

Johan Schlüter har som udgangspunkt lov til at sige hvad som helst på vegne af FDV for at skaffe foreningen de bedste arbejdsbetingelser. I første omgang var det Eriks advokaters opgave at tilbagevise Schlüters påstande, og de fejlede stort! I anden omgang er det Kommissionens opgave at sørge for, at ingen forbryder sig mod EU-retten, og Kommissionens indsats er en lige så sørgelig historie.

Niels Gangsted-Rasmussen var inde på noget af det rigtige, da han sørgede for at inddrage EU-retten, men i mine øjne sjuskede han utilgiveligt ved ikke at læse sagsakterne og ophavsretsloven igennem. Han gav Johan Schlüter en uvurderlig fordel ved EU-domstolen, da han accepterede løgnene i forelæggelsen (side 105), og jeg tænker både på beskrivelsen af loven og de forudsætninger, der blev lagt til grund. Ingen af dem havde det mindste med virkeligheden at gøre.

Men det var opdagelsen af regeringens - min demokratisk valgte regerings - medvirken til forfølgelsen af en uskyldig videoudlejer, der i 1992 havde skræmt mig fra vid og sans. Jeg forventede i min naivitet, at afsløringen ikke kunne undgå at medføre, at Kulturministeriet distancerede sig fra Johan Schlüter og sørgede for, at FDV's monopol blev brudt. Det lå lige til højrebenet at bruge den forestående implementering af låne/leje-direktivet som anledning.

Ét er, hvad to parter i en civil retssag bliver enige om, noget helt andet er, hvad regeringen gør, når den intervenerer ved EU-Domstolen til fordel for den ene part. Regeringens skriftlige indlæg var fuldt af usandheder, og løgnene stod nærmest i kø, da Peter Schønning prøvede at bortforklare elementerne i svindelnummeret. Lad mig genopfriske de mest relevante fakta her:

1. Fogedretten vurderede specifikt, at § 23 ikke omfattede filmværker.
2. Fogedretten vurderede ikke § 25.
3. Ophavsretsloven skelner ikke mellem kunstværker og kunstneriske værker.
4. Der var endvidere etableret en retspraksis for, at filmværker er kunstværker.
5. Der var ingen særlov om udlejning af filmværker i ophavsretsloven i 1988.
6. Imerco-sagen illustrerede, at ophavsret ikke kan bruges til at forhindre salg af eksemplarer af udgivne værker, uanset om de er omfattet af § 25 eller ej.
7. Peter Schønning's bortforklaring stemmer hverken med regeringens indlæg til EU-Domstolen (side 112) eller Kulturministeriets brev til mig (side 81).
8. Den danske regering udtalte sig ikke kun om udlejning, fordi sagen drejede sig om udlejning. Den udtalte sig usandfærdigt om den danske lovgivning.

Peter Schönning og låne/leje-direktivet

Det er meget tænkeligt, at regeringen var fuldstændig uvidende om, hvad den var i gang med, da den indleverede det skriftlige indlæg til EU-Domstolen i 1987. På det tidspunkt sad Johan Schlüter solidt på tronen som regeringens eneste rådgiver, og ingen betvivlede, at sagen hos ham lå i de bedste hænder. Indlægget er ganske vist underskrevet af Udenrigsministeriets Laurids Mikaelson, men det giver ingen mening at bebrejde ham noget. Han vidste vel lige så lidt om retssagens virkelige formål, som Jørgen Molde vidste om retssagen mod Laserdisken (side 354).

Peter Schönning er en anden historie. Skidt med hans løgne som advokat for FDV, men i 1992 repræsenterede han ikke en privat virksomhed, men regeringen, og han var ikke i god tro. Han besvarede en dokumenteret redegørelse og valgte at dække over Johan Schlüter med forklaringer, han greb ud af luften.

Peter Schönning og J. Nørup-Nielsen var Kulturministeriets to repræsentanter i EF-arbejdsgruppen, der behandlede låne/leje-direktivet (side 194). Han kunne umuligt undgå at vide, hvorfor Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked havde foreslået et harmoniseringsdirektiv på området: Fordi Warner-sagen havde vist, at forskellige regler om udlejning indirekte påvirkede samhandelen til hinder for en fri udveksling af varer og tjenesteydelser (side 182). Kommissionen fandt det nødvendigt at harmonisere for at sikre, at industrien vil kunne operere inden for hele det indre EF-marked på hjemmemarkedsvilkår. Alle andre steder end i Danmark blev det fremstillet som en sejr for parallelimportører og ophavsmænd (side 190). Peter Schönning må have været blind og døv, hvis han ikke var klar over låne/leje-direktivets virkelige formål, men det blev alene brugt som en undskyldning for det delvist mislykkede forsøg på at afskaffe frihandel.

I 1992 havde Peter Schönning og Kulturministeriet alle chancer for at rette op på "fejlen" i forbindelse med implementeringen af låne/leje-direktivet. Det ville være en glimrende anledning til at rette fortidens fejl simpelthen ved at implementere direktivet i overensstemmelse med dets formål.

Han kunne have valgt samme løsning som i 2001, da Kommissionen sendte en åbningsskrivelse til Danmark (side 538). Kulturministeriet undgik en retssag ved at love, at fejlen ville blive rettet i forbindelse med implementeringen af infocodirektivet. Han kunne have svaret, at uanset eventuelle uklarheder i Warner-sagen ville det indre marked blive gennemført på udlejningsområdet i forbindelse med låne/leje-direktivets implementering. Det havde stillet mig tilfreds. Jeg ville blot handle med Lightning, Pioneer og HEX uden utidig indblanding fra FDV.

I stedet valgte han at dække over Johan Schlüter og forhindre, at direktivets primære formål blev gennemført. Jeg mener, der er afgørende forskel på, hvordan man opfører sig som repræsentant for en interesseorganisation, og hvordan man opfører sig som repræsentant for regeringen over for Folketinget. Peter Schönning valgte positivt at lyve for Folketinget for at hjælpe FDV, og han blev belønnet med en flot karriere som monopolernes foretrukne advokat.

Peter Schønning 2: Indførelsen af frihandelsforbuddet

Ifølge Peter Schønnings egen hjemmeside var han som Kulturministeriets kontorchef ansvarlig for gennemførelsen af infosoc-direktivet i dansk ret, så det er ikke uden grund, at jeg gør ham ansvarlig for frihandelsforbuddet og misinformationen til Folketinget. Her er de vigtigste fakta i relation til vildledningen:

1. Regional konsumtion blev ikke indført med infosoc-direktivet.
2. Regional konsumtion blev end ikke drøftet i forbindelse med direktivet.
3. Kim Andersens fejlagtige tro på, at indførelsen af regional konsumtion var et hovedelement i infosoc-direktivet - og herunder at Danmark var kommet i mindretal (side 544) - skyldtes Peter Schønnings misinformation.
4. I Kulturministeriets notat om parallelimport og specialimport (side 554) blev Kommissionens erklæring nr. 9 til Rådets mødeprotokol (side 530) brugt til at give indtryk af, at infosoc-direktivet indførte regional konsumtion, og at Danmark havde tabt på demokratisk vis. Det var EU-Domstolens domme, der havde skabt røre. Debat i forbindelse med infosoc-direktivet om emnet blev afvist, fordi der *ikke* var tilstrækkelig forbindelse til det direktiv.

Det var vigtigt for Peter Schønning ikke blot at få regional konsumtion vedtaget, men også at få den mest restriktive fortolkning gennemført, så FDV og IFPI fik de største privilegier. Først nedtonede han de praktiske problemer med at skaffe tilladelse (kapitel 41), og senere var han også med på Johan Schlüters fortolkning, hvorved specialimporten slet ikke ville blive berørt (side 557). Men da han i 2007 besvarede samme spørgsmål igen, skiftede han mening én gang til, og igen blev specialimporten ramt af et krav om at indhente tilladelse (side 642).

5. Hans notats historie om, at regional konsumtion skal beskytte EU's svage virksomheder (side 554), er opspind, der kan gennemskues af enhver vågen gymnasieelev (side 60). Det er ikke det indre markeds formål at beskytte de svage EU-virksomheder mod konkurrencen fra USA. Tværtimod!
6. Peter Schønning gjorde en særlig indsats for at omvende Henrik Vestergaard (side 575), og der var ikke andre, der kunne finde på at vride armene rundt på Socialdemokratiet, da der skulle stemmes anden gang (side 582).

Selvom der var flere fortolkninger i spil, selvom den valgte fortolkning opdeler EU i direkte strid med det indre markeds formål, og selvom jeg har en åbenlys og direkte interesse i lovens fortolkning, blokerede han for min retssag (kapitel 47).

7. Der er visse ligheder mellem Silhouette-sagen (kapitel 36) og notatet, men i Silhouettes situation var det en EU-virksomhed, som ønskede et forbud, og forbuddet gjaldt ens for alle EU's virksomheder. Sagen støtter ikke den idé, at der skal indhentes tilladelse hos en generalimportør. Det står også hen i det uvisse, hvorfor det netop er FDV, der skal give tilladelse.
8. Peter Schønning stod bag blokeringen af den retlige undersøgelse.

Kammeradvokat K. Hagel-Sørensen

K. Hagel-Sørensen var med på at forhindre, at den danske fortolkning af regional konsumption blev undersøgt. Da han fik opgaven af Peter Schönning, tog han alle - og jeg mener *alle* - midler i brug for at blokere for retssagen, så FDV's og andre monopolvers privilegier kunne fortsætte uantastet. Det er til skade for borgerne, det begrænser frihandelen, det opdeler EU, og det er ikke, hvad Folketinget ønsker. Det rejser til gengæld spørgsmålet: Hvad er kammeradvokatens opgave?

K. Hagel-Sørensen er utvivlsomt en af Danmarks dygtigste advokater, og især på EU-området er han en kapacitet. Han kunne umuligt være i god tro, da han gik med til at tilsidesætte mine rettigheder for at bevare en ulovlig, samfundsskadelig fortolkning af en EU-bestemmelse.

Hovedelementerne i hans kampagne kan fordeles på følgende overskrifter:

1. Han gentog systematisk sin løgn om sagens indhold.
2. Han gentog systematisk sin løgn om, at sagen har været behandlet før.
3. Han fandt på et væld af vanvittige - af og til selvmodsigende - argumenter.
4. Han erstattede lovens oprindelige formål med sine egne absurde teorier.

1. Han misinformerede systematisk om sagens indhold

Han gentog løgningen om sagens indhold i næsten alle indlæg til dommerne i stil med svarskriftets (side 644): "Denne sag handler om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres."

Ikke alene havde jeg allerede i stævningen understreget, at der var enighed om dette (side 643). Jeg forklarede igen og igen tålmodigt, at sagen skal afklare mine forpligtelser som importør, når eneretten *ikke* er konsumeret. Der har aldrig været tvivl om, at regional konsumption betyder, at spredningsretten ikke konsumeres, når værket bringes på markedet uden for EØS-området. Derimod er det uklart, hvad det medfører af forpligtelser for mig som filmimportør. Skal jeg indhente et samtykke hos den danske generalimportør (jf. Kulturministeriet), eller skal jeg respektere rettighedshavernes eventuelle forbud (jf. EU-institutionerne)?

Byrettens Ole Høyer forstod (side 646). Jeg tror ikke, det oversteg K. Hagel-Sørensens forstand. Jeg tror, han med fuldt overlæg spillede på psykologien i at gentage en løgn tilstrækkeligt ofte (side 87).

2. Han gentog systematisk sin løgn om, at sagen har været behandlet før

Mere fra svarskriftet: "Til støtte for den nedlagte påstand om afvisning gøres det i første række gældende, at sagsøger allerede har prøvet sagens spørgsmål ved domstolene" med reference til anpartsselskabets retssag mod Kulturministeriet om gyldigheden af regional konsumption (kapitel 44). Han påstod minsandten, at de to retssager reelt var identiske, så en realitetsprøvelse af spørgsmålet vil indebære en fornyet prøvelse af et spørgsmål, der allerede er afgjort. Vildledte han bevidst, eller var han for ubegavet til at forstå forskellen på gyldighed og fortolkning?

3. Han fandt på et væld af vanvittige - af og til selvmodsigende - argumenter

På den ene side anførte han, at sagen har været prøvet før, og at der endda var tale om samme parter. På den anden side anførte han samtidig, at sagsøger ikke har en retlig interesse i sag nr. 2 (side 645).

Hvis der var tale om samme sag, hvordan kunne jeg så have en retlig interesse i den første sag, men ikke i den anden? Begge argumenter kan umuligt holde!

Han anførte videre, at sagen ikke vil have retskraft i forhold til FDV. Pudsigt at høre det fra ham, når han i sine egne bøger skriver, at tvivlsomme fortolkninger af EU-retten skal forelægges for EU-Domstolen, som har enekompetence til at fortolke EU-retten, og hvis afgørelser skal respekteres af *alle* (side 51).

Ét andet tåbeligt argument: Fordi selskabet havde hævet den første retssag om gyldighed, var jeg ifølge K. Hagel-Sørensen afskåret fra at anlægge en retssag om lovens fortolkning. Selskabet skulle have taget spørgsmålet op, anførte han, og da selskabet ikke havde gjort det, kunne jeg heller ikke gøre det. Han opdagede ikke, at argumentet faktisk underbygger, at der ikke var tale om den samme sag!

Nu var det altså ham selv, der ikke ville drøfte EU-Domstolens dom (side 641), og da Kulturministeriets holdning var afklaret, var det mig - og ikke selskabet - der stod bag Laserdisken. Det tomme selskab havde ikke længere en retlig interesse i loven. Tvisten om lovens fortolkning opstod reelt også først, da Kulturministeriet afviste at følge EU-institutionernes fortolkning, som *ikke* opdeler EU.

Ja, det anbringende benyttede jeg selvfølgelig igen. Det er brugt i massevis af sager om EU, for det er central EU-ret: Det indre marked må ikke opdeles, men det blæser vi på i Danmark. Og jeg lærte af den første retssag, at det indre marked ikke opdeles af EU-institutionernes fortolkning.

Endelig forsøgte han at fremstille mig som idiot. Han kaldte mit dilemma som filmimportør for "en fortænkt og virkelighedsfjern konstruktion" og påstod, at mit formål med retssagen var at opnå et resposum af abstrakt og teoretisk karakter!

4. Han erstattede lovens oprindelige formål med sine egne absurde teorier

"Bestemmelsen i § 19 reducerer ikke eneretten til alene at være en forbudsret," er også fra svarskriftet, men det var netop en forbudsret, Silhouette efterspurgte. Det var også en forbudsret mod udlejning, musikindustrien ønskede (kapitel 20). Det er en sær bemærkning, da retten til at forbyde var begrundet og efterspurgt.

International konsumtion giver ejeren af et eksemplar en ret til at sælge det. Regional konsumtion giver rettighedshaveren en ret til at forbyde videresalg, når der er tale om et eksemplar, der er bragt på markedet uden for EØS-området. Det er usandsynligt, at K. Hagel-Sørensen ikke forstår forskellen.

Hvorfor ikke lade EU-Domstolen afgøre spørgsmålet? Han argumenterer reelt for sin egen fortolkning, hvis absurde indhold også er gennemgået på side 645, og som han for min skyld gerne må forsvare ved EU-Domstolen. Det er imidlertid ikke en særlig god begrundelse for, at spørgsmålet slet ikke skal undersøges!